

YOUNG ADULT

KRISTINA HLAVÁČKOVÁ

DRAČÍ OHĚŇ

— PROROCTVÍ —

FANTASY

COSMOPOLIS

KRISTINA HLAVÁČKOVÁ

DRAČÍ OHEŇ

— PROROCTVÍ —

© Grada Publishing, a. s.
Text a ilustrace © Kristina Hlaváčková

OBSAH

Předmluva - - - - -	6
Kapitola 1. Zrození pramene pod horou - - - - -	7
Kapitola 2. Labyrint - - - - -	15
Kapitola 3. Nový začátek - - - - -	27
Kapitola 4. Černý oheň - - - - -	44
Kapitola 5. Tajemství labyrintu - - - - -	67
Kapitola 6. Morlon – Zahrada dryád - - - - -	114
Kapitola 7. Síla pramene - - - - -	126
Kapitola 8. Nový domov - - - - -	149
Kapitola 9. Srdce Morlonu - - - - -	166
Kapitola 10. Temnota - - - - -	205
Kapitola 11. Oheň v Morlonu - - - - -	233
Kapitola 12. Dítě z proroctví - - - - -	254
Kapitola 13. Léčivé stromy - - - - -	292
Kapitola 14. Moc Draka - - - - -	321

Předmluva

Kde příběh končí a kde začíná? Co zpečetilo osud zemí Kéraly? Začalo naše vyprávění zrozením dítěte, vyslovením proroctví nebo tím, kdož proroctví vyslovil?

Narodí se dítě z krve čtyř národů. Obnoví stará přátelství, otupí nevraživost a utvoří nové aliance. Jeho činy budou jazyčkem na vahách osudu národů Kéraly, znělo proroctví nesoucí se po staletí od úst k ústům mezi národy Kéraly. Jak věky plynuly, začalo pomalu upadat v zapomnění, až se pro mnohé stalo pouhou pověstí, bajkou vyprávěnou dětem na dobrou noc.

Jen Strážcům deseti magických pramenů nedají dvojsmyslná slova proroctví spát. Nezbylo mnoho těch, kdo znají zdroje magie tohoto světa, ale jejich moc je příliš velká, příliš lákavá, než aby byla ponechána ladem. Boje o nadvládu nad Karganem mezi bílou a černou magií nikdy docela nekončí. Zvítězit může jen ten, kdo přikloní dítě z proroctví na svou stranu.

Na pokraji otevřené války zrodila se Aronel, princezna z krve čtyř mocných národů. Její nezkrotná povaha a dosud nevidané magické schopnosti ji uvrhly do víru boje o vládu nad mocí Karganu. Válka vzplála a byla vybojována. V Kérale opět zavládl mír. Ale na jak dlouho? A je tomu skutečně tak?

Princezna samotnou svou existencí narušila systém pramenů moci, narušila rovnováhu. Kde příběh končí a kde začíná? Válka vzplála a byla uhašena, ale zlo bylo probuzeno. Pohání ho touha po odplatě, dychtivost po nevyčerpatelné moci pramenů, dvojznačnost dávného proroctví.

KAPITOLA 1.

Zrození pramene pod horou

Majestátní město Kefet byl vybudován, zrodil se z jediného důvodu, aby se stal obrannou baštou zemí Západu. Trůnil v jediném průsmyku velehor Špičáků, který byl dost široký na to, aby jím mohla pohodlně projít armáda. Mohutné hradby zatavené dračím ohněm vystavěné na téměř kolmých skalách, magie doslova vetkaná do jeho kamene a nezlomnost jeho obyvatel z něj po staletí činily nedobytnou pevnost. Jakékoliv pokusy jím projít bez svolení Kefetských byly stejně smrtelně nebezpečné jako horský masív, který metropoli obklopoval.

Dno průsmyku ovšem zabírala jen malá část města. Většina ho šplhala vzhůru po skaliskách, zakusovala se do kamene nebo se na něj lepila jako soustava ptačích hnízd propojená spleť klikatých uliček a schodišť spíše podobných vytesaným žebříkům. Všemožná stavení, domy, obchůdky,

lazarety, chrámy, vše, na co si vzpomenete, zabíralo velkou část stěn a ztrácelo se nad jejich hranami. Na severní plošině se ve středu složitého systému opevnění tyčil obrovský palác s věžemi a věžičkami dokonale napodobujícími strukturu Špičáků. S tím rozdílem, že jeho zdi byly zářivě bílé. Ovšem nejvýraznějším prvkem architektury Kefetu byla hvězdovitá soustava šesti mostů propojující obě stěny průsmyku. Uprostřed byla podepřena jediným kamenným sloupem. Středový sloup. Obsahoval jeden z nejdůležitějších obřadních sálů Kefetu a Kefetští věřili, že právě chrámový sloup je srdcem města. Srdcem, které, ke své smůle a nespíš i smůle všech západních národů, zahořelo k ženě. Omámila ho a zblblá. Protože Kefet bylo ve své podstatě chlap.

Nyní jím otřásala nejen divoká sněhová bouře, ale především bratrovražedný boj. Ten zuřil v uzounkých uličkách, na hradbách a na mostech spojujících obě stěny průsmyku. Především ale ve sloupovém chrámu a v oblacích nad ním. Boj draků s pradávným Černým přehlušoval vše ostatní, a hlavně, devastoval město. Dokonce ani magií protkané zdi Kefetu nedokázaly odolat ohni obrovských ještěřů. Zdálo se, že i přes početní přesilu draků má mohutnější pradávný navrch. Kde nestačila jeho síla, pomáhalo mu rychlé hojení utržených ran. Souboj v oblacích začínal pro osvoboditele vypadat stejně beznadějně jako ten odehrávající se v samotném chrámovém sloupu.

Aronel dopadla na špičky na dosah od kluka. Akorát se otáčel zpět, jeho prsty opustil další blesk. Její meč mu projel skrz naskrz hrudníkem. Tekutina vyřinuvší se ze zranění zasýčela na oblečení. Rána se začala hojit ještě dřív, než z ní

Aronel vytrhla čepel. Mrštil po ní z bezprostřední blízkosti další blesk. Švihla rukou. Zaklínadlo se odrazilo od náramku skrytého pod halenou. Sekla po něm mečem zprava doleva, zasadila mu hlubokou ránu do prsou. Levačkou se pokusila odrazit další kouzlo. Byla příliš blízko. Její čepel ihned přešla v sek zleva doprava, skrz hochovo břicho. Z rány se vyřinula kyselina, ale její příval zastavilo okamžité hojení. Mág po Aronel s úsměvem na rtech sáhl. Vpálil jí černou ohnivou kouli přímo do prsou. Síla toho úderu jí mrštila vzad. Jak ležela, meč opustil její dlaň.

Drak Charlik se konečně dostal k pradávného krku. Zarýl do něj zuby a trhl. A znovu. Arně skočila. Přistála obrovskému černému ještěrovi na hlavě. Charlik ucítil ve svých zubech pradávného páteř. Zapřel se a zabral. Arně vyplivla oheň. Ještěrova páteř zapraštěla. Černý se pokusil postavit, šlehl ocasem, zasáhl růžového draka, začal se zadními zdvihat ze země. Páteř vydala odporný zvuk, jak se obratle oddělily. Ve stejnou chvíli uvnitř chrámu prosvištěl Aronelin meč vzduchem, udělal dvě otočky o tři sta šedesát stupňů, prorazil mágovi žebra a zmizel v něm až po jílec. Hrot vyšel zády ven. Hoch sáhl po jeho rukojeti. Tělem mu projela bolest a po tváři překvapený výraz. Michael ocitnuvší se za ním sekl. Klukovi odletěla hlava z ramen. Aronel narazila zády na hranu oltáře a sesula se na zem.

„Uzdrav si tohle, šmejde!“ zahuhlal Michael. Hlavu raději odkopl z dosahu těla, kterému pro jistotu zabodl oba meče do břicha. Temná tekutina vytékající z ran zasyčela na kamenné podlaze. Její kaluž se začala rozšiřovat.

Spokojený úšklebek na Michaelově tváři ztuhl. Všiml si Aronel. Ležela zhroucená v tratolišti krve u paty oltáře. Jednu ruku měla v nepřirozeném úhlu zkroucenou pod trupem, hlavu otočenou do strany.

„Eli!“ vykřikl Michael vyděšeně a rozeběhl se k ní. Přistál na kolenou po jejím boku.

„Prosím, Eli, nebuď mrtvá!“ Něžně jí shrnul z obličeje uvolněný pramen vlasů. Odhalil tak tvář více jak z poloviny pokrytou drobnými, kovově stříbrnými šupinami. Oči měla otevřené. Zorničky lehkým zachvěním zareagovaly na světlo. Stále to byly zorničky draka. Krvácela z nosu i uší, krev jí stékala z koutku úst.

„Eli... no tak, tohle mi nedělej!“ prosil. Báł se, aby jí ještě víc neublížil, ale musel zjistit, kde je zraněná. Bylo tu příliš mnoho krve. Nehýbala se, pohled upírala na jediné místo. V modrozelených, ještěřích očích se odráželo míhotavé světlo. Michael otočil hlavu. U zdi chrámu byl malý dráček. Pokoušel se postavit na vratké nohy. Snažil se vyvážit hlavu s ocasem, což byl poměrně nerovný boj, protože hlava byla zjevně těžší. Několikrát spadl na čumák, než ho napadlo roztáhnout křídla. Pokusil se jimi udržet rovnováhu. Byl stříbrný. Zářil. Jeho kontury se komíhaly plamínky, jimiž byl tvořen. Tu a tam probleskl kovovou září tmavý, modrý či zelený plamen. Pravá přední tlapka se měnila. Její oheň pomalinku pohasínal. Postupně jej nahrazovaly stříbřité šupiny, tmavě zelené či modré na místech, kde se dříve objevily stejně barevné plamínky. Šupiny se objevovaly i na dráčkově čumáku.

Hnán neblahým tušením, Michael obezřetně vyprostil dívčinu ruku zpod těla. Odhalil tak silné krvácení z boku. Téměř si ho nevšiml, protože od rány na Aronelině zápěstí se jako zářivá vyrážka šířily šupinky. Dračí šupinky.

„To si ze mě děláš srandu! Eli, podívej se na mě!“ zaškemral Michael a pohladil ji po tváři. Dráček se na něj podíval.

„Charliku, Damiane, pomozte mi někdo! Eli je zraněná, umírá a asi se mění v draka!“ zaúpěl ve svých myšlenkách. Sloupovou věží otřásla síla Charlikova řevu.

„Co se stalo?“ zeptali se Charlik s Damianem najednou. Drak se pokusil přistát, aby mohl strčit hlavu do chrámu, ale most byl plný lidí, nepřátel i přátel. Musel by je srazit do propasti. Po centrálním mostě od paláce postupovaly kefetské ženy v čele s Moamou.

„Ten kluk ji zasáhnul nějakým kouzlem. Co jsem viděl, nejdřív ji jen párkrát štrejchnul, ale to poslední dostala přímo do prsou. Přímou. Z pár centimetrů. Hodilo ji to přes půlku místnosti. Kůže se jí mění na stříbrný šupiny. Začalo to na obličejích u tý jizvy a taky na ruce. Nehejbá se, nemluví, skoro nedejchá. A v rohu tu sedí takovej malej ohnivej prcek a plameny se mu mění v šupiny na stejnejch místech jako Eli. Co s ní mám dělat? Kde zatraceně vězíte?“

Damian nereagoval. Zato Charlik ano. „Pozor, posádky z mostů útočí na chrám!“ varoval Michaela.

„Do prdele!“ ulevil si mladý Berber. Uprostřed tak velkého prostoru, jakým svatyně byla, by neměli nejmenší šanci na obranu. Zvedl Aronel do náruče a rozeběhl se s ní ke schodišti vedoucímu do špice chrámového sloupu. „Ty, koukej se pohnout! Mazej ke schodům!“ houkl na dráčka. Ten se na něj podíval modrozelenýma očima. Naklonil hlavu na stranu a neohrabaně se podrbal za uchem. Zadní ohnivou tlapkou.

„No tak, Eli, prosím! Nemůžu o tebe znova přijít!“ Uslyšel, jak se otevírají dveře. Doběhl ke schodišti. Stříbrný ohniváček se rozhlédl po svatyni a podivnými přískoky se vydal za Michaelem. Pokoušel se letět, ale plamenná křídla ho neunesla.

Pradávný ležel rozervaný na dně průsmyku a hoch bez hlavy na podlaze chrámu. Boj přesto dál pokračoval. Mosty byly plné kefetských i berberských vojáků útočících na chrám. Draci znovu vzlétli, aby jim v tom zabránili vlastními těly.

Město ucítilo, jak se z jeho vědomí zvedá mlha, která ho stále ještě svazovala. Město se vzepřelo. S ním se z magicky nastoleného transu probrali i jeho muži. Ti bojující v uličkách procitli jen proto, aby zjistili, že stojí tváří v tvář rozzuřeným ženám, leckdy svým vlastním, s pánvičkami v rukou. Právě pánvičky byly obyčejně důvodem, proč jejich překvapení trvalo sotva pár vteřin. Dostat kusem nádobí po hlavě či, nedejte božové, do rozkroku zpravidla velmi rychle zchladilo jejich nadšení. Ti šťastnější se vzbudili už schoulení na zemi a zpravidla velmi bolaví.

Omámení bojovníci na mostech byli vytrženi z transu, aby zjistili, že se jim nad hlavami vznášejí draci. V hrůze se pokusili rozprchnout. Všichni najednou zmateně pobíhali a hulákali. Někteří byli ve vzniklé strkanici shozeni do hlubiny.

Bezhlavého mágoва těla ani rozervaného Černého si v přetrvávajícím chaosu nikdo nevšímal. Pozornost všech se upírala jinam. Klukova mrtvola se pohnula. Cukla sebou, jako sebou v posledních záchvěvech nervových spojení cuká mrtvý had. Záchvěv se opakoval. Pozvolna se rozšiřující tratiště se najednou zastavilo. Zasršelo. Rozeběhly se po něm černo-stříbrné jiskry. Drápotivé nehty zaskřípěly o podlahu, prsty se sevřely v pěst. Mrtvola se prohnula v zádech a pomalu se začala vznášet. Pár centimetrů nad zemí se prudce zarazila, zachycena tkanicí jiskřící tekutiny. Ta se zavlnila. Nastal krátký moment naprosté nehybnosti, pak se louže kyseliny s tichým zažbluňkáním zvedla a doslova prosvíštěla zohavenými ostatky. Sotva je hrudí opustila, tělo s obudným zamlaskáním splasklo, žebra zapraskala a vlomila se dovnitř. Tekutina pleskla o strop. A vytratila se. Fyzicky. Její energie zasršela vzduchem.

Co se dělo se schránkou chlapce, dělo se i s pradávným. Jen jeho mohutné splasknuvší ostatky přilákaly pozornost

jednoho z ohnivých draků. Ten si se zájmem prohlédl náhle propadlou hruď, pak ale rozpustile poposkočil, aby svou těkavou pozornost upřel jinam. Magie proletěvší pradávným Černým se se zapraskáním prolnula s chlapcovou a zavířila v neviditelném tornádu, které rozmetalo kus opevnění. Stále nepozorována se na kratičký moment zastavila nad městem. Zmítala se a bobtnala. Narazila do sloupového chrámu. Ten se otrásl až do základů. Vydržel, ale od díry zející v jeho stěně se rozeběhla klikatá puklina tak široká, že by se do ní vešel člověk. Zastavila se několik centimetrů nade dnem průsmyku. Vzduch zapraštil a uvolněná energie zamířila do hor. Cíleně se vyhýbala překážkám, kličkovala a uhýbala, vzdalovala se s jakýmsi jasným cílem. Così ji k sobě volalo, přitahovalo.

Ticho noci narušilo řinčení skla. Z osvětleného okna vylétěla nad nádvoří těžká kovová socha draka, vzápětí za ní vztekle rotující, rapidně bobtnající koule černého ohně. Palácem otrásla exploze, rozechvěla okenní tabule, některé dokonce rozbila. Plameny se rozprskly v zářivých meteorech. Dopadaly na dláždění, zdi i střechy, vyrážely do nich temné krátery. Plamínky po dopadu nezmizely. Chvilí hořely v malých ostrůvcích. Pokusily se vpít do kamene, ale ten jim odolal. Změnily se v malé, kutálející se olejovité kuličky. Rychle se ztratily ve tmě. Seběhly se do jediného nestálého útvaru. Ať jeho povrch drželo pohromadě cokoliv, nevydrželo to tlak. Živoucí tekutina pleskla o zem. A zmizela. Její hmota se nárazem změnila v energii. Přitahována neznámou silou zavířila a hnala se do hor. Neměla mysl, neměla instinkt, ale così ji k sobě přitahovalo.

Palác se probudil. Na nádvoří vybíhali lidé, chodbami duněly kroky pádících nohou. Ve zmatku nikdo neslyšel, že se

otevřelo další okno. Nejdřív jím proletěl neuspořádaný smotek kovových předmětů, hned za ním vzteklé klubko divokých černých plamenů. Výbuch rozmetal roztavený kov, zdivo a záplavu jisker. Vzduchem zahučela magie. Město ji cítilo. Sám jeho kámen ji cítil. A cítila ji posvátná hora, do jejíchž skal se vpila. Šedivec se otrásl, pokusil se vzdorovat. Černý oheň se znovu zhmotnil v chodbách opuštěného labyrintu. Plamínky běžely po stěnách. Rostly. Bludiště bylo plné přírodní magie. Jako by se jí to temné světlo živilo. Jiskřilo a praskalo, rostlo. Labyrint se s ním pokoušel bojovat, ale byl příliš poničený. Kámen stále vzdoroval. Odmítal černý oheň pohltit. Zbavit se ho ale nedokázal.

Poskakující plameny se zastavily. A zmizely. Nocí pod horou zazněl téměř neslyšitelný zvuk. Tlukot srdce. Nesla se za ním ozvěna.

KAPITOLA 2.

Labyrint

Jestliže Kefetané vnímali chrámový sloup jako srdce Kefetu, Šedivec byl jeho duší. Byl totiž jejich vlastní. To oni ho objevili, prozkoumali a zmapovali. Nebyli to stavitelé města, ale sami Kefetští, kdo vybudoval a vyzdobil svatyni. Draci, elfové, trpaslíci a lidští mágové možná vybudovali město, ale o labyrintu neměli ani tušení. Bludiště pod Šedivcem bylo důležité. Bylo posvátné. Právě tady procházeli všichni Kefetští zasvěcením, právě tady probíhal ten nejtěžší výcvik válečníků a kněží.

A teď byl vnitřek hory znesvěcen pobytem černého mága a pradávného ještěra. Vedeni svým rukušem, Kefetští po týdny likvidovali napáchané škody. Nacházeli ostatky lidí roztrhané na kusy, navršené v jeskyních, jejichž stěny byly zbrocené krví a zatavené ohněm. Pod nohama jim nechrouply jen kamenné trosky, ale i ohlodané kosti. Mezi

průzkumníky nebyl jediný, kdo by si v té zkáze nepředstavil zmizelého příbuzného či přítele. Bludiště páchlo hnijícím a spáleným masem, čpělo kyselinou a výkaly pradávného. V některých chodbách se skoro nedalo dýchat.

Zakiho ale mnohem více znepokojovala těla nesoucí stopy strašných pokusů a černé magie, mrtvolky se znetvořenými obličejí, s ostny rostoucími z krku, kloubů, páteře, ale i tváří.

A pak tu byly... zprvu si mysleli, že jde o spálené děti. Ale pak se někdo pozvracel. Jedno z drobounkých tělíček nebylo spáleno. Leželo pod hromadou mrtvol jakoby vyschlé, potažené hnědou kůží, jejíž vzezření připomínalo kůži vydělanou a naolejovanou. Páchlo. I přes všudypřítomný smrad nesnesitelně páchlo. Ve světle loučí byly pod kůží vidět vystupující kosti, nepřírozeně propadlé břicho. Ať to bylo cokoli, dítě to rozhodně nebylo. Drápy na pokroucených rukách. Ani náznak jakékoli svalové hmoty. A ta tvář... právě při pohledu do ní se Kefetan pozvracel. Byla obludná. Zírala na svět mrtvým, ostře oranžovými očima bez duhovek, bez zorniček, celá pokrivená, bez rtů, s odhalenými tesáky příliš velkými, než aby se vešly do úst. Neuspořádaně trčely do všech stran. Propadlé líce, které vypadaly, že na nich pokožka nikdy ani nebyla.

I Zakimu se zvedal žaludek. Jen stěží odolával nutkání namířit na tu věc berlu a magií ji spálit na prach. Všechna ta roztrhaná těla by nejraději spálil na prach, aby je Kefetští nemuseli vynášet z hory a skládat do připravených jam proložených dřevem. Jenomže to by labyrint ještě více zamořilo.

Špičáky se sotva zahalily do tmy, když černý obr prošel horními branami a vykročil do vichřicí bičovaných hor. V mrazivém počasí neměl ani kápi, ani plášť, dokonce ani dlouhé rukávy, jen košili a vestu. Jako by necítil, že ho ledové krys-talky šlehají do holých paží a bosé hlavy. Berlou vyklepával

na kamenech bryskní rytmus. Hebká záře drahokamu v její špici byla neskutečně uklidňující. Možná ho čekal nelehký, neveselý úkol, ale na Zakiho rtech pohrával lehký, spokojený úsměv.

Když vstoupil do hlavní svatyně pod Šedivcem, úsměv zmizel. Zaki zaťal zuby. Stopy nedávných hrůz tu byly přes veškerou snahu stále bolestně patrné. Namísto tesaných balustrád a bohaté výzdoby tu byly jen trosky. Kvůli nim tu ale nebyl.

Pomalů prošel chrámovou jeskyní až ke stěně, která byla nejbližší labyrintu. Byť zdemolovaná, svatyně si udržela notnou dávku své síly. Cítil ji ve zdech. Celý Šedivec podřimoval. Zaki se jej chystal probudit. Zvučným hlasem pronesl zaklínadlo. Slova jako by se vpila do kamenů. Nezapadla do ticha, nezmizela hned, jak dozněla. Jejich ozvěna zašeptala v nejbližších chodbách. Zaki se drahokamem své berly obřadně dotkl šedé skály.

Takřka okamžitě ucítil magickou moc Kefetu. Skrze berlu mu projela tělem a udeřila do stěny Šedivce. Po kamenech se rozeběhly stříbrné a zlaté blesky mizící v hornině. S každou další vlnou se dosah magie zvětšoval. Zprvu jen o pár centimetrů, pak o desítky centimetrů, a nakonec o metry. Kde se její světlo vpilo, sutiny se proměňovaly, přesouvaly, vracely na své místo v podlaze, na zdech i stropech. Šedivec se pod tou silou otřásal. S každým novým přívalem jako by se hora probouzela o něco rychleji.

Zaki postupoval labyrintem pod horou noc za nocí. Byl to pomalý proces. Konečně došel až do míst, kde byly jeskyně porušeny jen minimálně. Zdejší chodby byly na ještěra zřejmě příliš stísněné, stěny natolik silné, že je nedokázal rozbít. Leckde bylo tak těsno, že se tudy sotva protáhl člověk. Byl hluboko, hluboko pod zemí, mnoho úrovní pod

svatyní. Najednou si připadal pomalý. Svaly mu těžkly. Zdejší kameny magii doslova polykaly, jako by se jich ani netkla. Sice se nad tím pozastavil, ale přikládal to jen své únavě. Nechat sebou procházet tak velké množství magické energie bylo vysilující, ale zarputile pokračoval.

Tichou temnotu narušovalo kakofonické kapání vody a jemné cinkání. Bylo tu neobvykle teplo. Chladný vzduch proudící sem z okolních slují se tu srážel, kapičky kondenzace se kutálely po skále. Cinkání vycházelo z pomalu vychládající horniny. V uzavřeném prostoru za ní bylo sucho a horko k zalknutí.

Hora se otřásla. Po stěnách temné jeskyňky proběhly prskající zářivé provazce. Osvětlyly neúhledné hnízdo z jemného popela a na kratičký moment i obrysy několika vajec. Blesků přibývalo. Zatímco šedého kamene se téměř netkly, vejce je přitahovala. Magie se vpíjela do pevných kožovitých blán kryjících zárodky uvnitř.

S každým dalším impulzem se vejce zachvěla, blány se nashponovaly, jejich objem se zvětšil. Vyvolalo to pohyb. Dosud semknutá snůška se rozkutálela. V původní prohlubni zůstalo jediné vejce povalené na bok. Osamělé vejce přestalo růst, ale magickou energii polykalo o to víc. Jeho kožovitá blána se postupně měnila ve skořápku připomínající šedý kámen.

Vejce mírně pulzovala. Berla se konečně přiblížila hnízdu na dosah. Šedivec se otřásl. Snůška tím záchvěvem rezonovala. Zkamenělé vejce puklo. Matným povrchem se rozeběhly vlasečnicové praskliny. Rozšiřovaly se, až jimi byla skořápka doslova protkaná. Horou projel další pulz. Klikatí hádci magie se bez efektu vpili do skal. Uzemnili se do vejce uloženého v popelu. Síla zpětného rázu srazila Zakiho na kolena. Berla mu vypadla z náhle bezvládných prstů.

Popraskanou skořápkou se do temnoty vydralo světlo. Jeskyní zazněl silící tlukot srdce. S jeho čtvrtým úderem se skořápka rozpadla. Miniaturní střípky dopadly do popela a na hnědočernou poloprůhlednou kůži napnutou na lidsky vypadající kostře. Palčivé vnitřní světlo zdůrazňovalo kosti bez opory jediného vlákna svalu. Jasně osvětlovalo postavu schoulenou do klubíčka, s koleny přitaženými k hrudi, obličejem skloněným ke kolenům, pažemi skrčenými u těla.

Prsty u téměř neexistujících rtů se pohnuly. Zaškubaly sebou. Natáhly se. Na jejich koncích byly černé špičaté drápy. Nohy se pomalu, se zjevnou námahou narovnal, stejně tak záda a krk. Kožovitá černá víčka bez řas se zachvěla a otevřela. Do tmy pohlédly žluté oči s protaženými, ještějšími zorničkami. Tvor se posadil. Pohnul hlavou ze strany na stranu. Ozvalo se ostré zalupání obratlů. Kožovitá tvář neměla výraz, jen obrysy prosvítající lebky. Tenoučké rty se zkrčily v tichém zavrčení a odhalily dvě řady černých špičatých tesáků.

Novorozenec se postavil a udělal několik nejistých, vrávoravých kroků. Chodidla se dotkla teplého kamene. Nohy se začaly měnit. Celá postava se začala měnit. Kůží potažená kostra zmizela pod vrstvou svalů. Dosud neexistující břišní dutina se vyplnila, zřetelná žebra se ztratila, rachitický hrudník se vytvaroval do ženských křivek. Drápy se zkrátily, změnily barvu i tvar, na jejich místě se zformovaly nehty. V obličeji se pomalu objevoval výraz. Byl plný bolesti. Pod pohledem zuřivých žlutých očí. Výrazné rysy s plnými rty na moment vypadaly obludně, než se ostré tesáky vyrovnaly a změnily barvu na zářivě bílou. A znovu to ostré zalupání krčních obratlů. Z temné kůže hlavy vyrašily černé vlasy. Dosáhly ramen. Rostly dál, ale od konečků se po nich rozlila zářivě stříbrná, potlačující černou. Jak se stříbro

-
dotklo hlavy, kůží se začaly převalovat různé odstíny, až se změnila v narůžovělou, hebkou pokožku.

V tmavé jeskyni stálo namísto obludy půvabné děvče. Její vnitřní zář pomalu zhasínala. Jako by se vpíjela do těch příšerných žlutých očí. Ani se nerozhlédla. Jen vykročila. Dokonce nezaregistrovala ani ostré skořápky zařezávající se jí do chodidel. Došla ke stěně a položila na ni dlaň. Kámen se pod dotekem zatetelil. Pohltil zbytek dívčina světla. A bez odporu přijal tělo, které do něj vkročilo. Opět se zacelil a zahřál, sotva jím novorozená prošla.

Téměř jako dodatečný nápad se na dívčině pravé líci objevila hrubá jizva, nad čelem se po stříbrném prameni vlasů rozeběhla tmavě zrzavá barva. Zorničky se zaoblily, oči ztmavly do hnědé, téměř černé.

Ucukla vzad, když se bosou nohou dotkla bystře tekoucí stružky vody. Chvíli si ji nedůvěřivě prohlížela. Pak se rozeběhla. Pokaždé, když se chodidlo ponořilo, ozvalo se vzteklé zasyčení.

Zaki měl na moment pocit, že se mu zastavilo srdce. Hlava se mu motala, před očima poskakovaly mžítiky. Celý se třásl, bojoval s bezvědomím. Když se s ním svět přestal točit, uvědomil si, že zírá do tmy. Neměl berlu. Vzduch se pohnul. Zaslechl tiché kroky? Nebyl v chodbě sám. Zašátral po podlaze, aby nahmatal berlu. Někdo se kolem něj prosmýkl. O něco zavadil prsty. Slyšel jak se berla kutálí. Sáhl po ní.

Berla opsala oblouk. Než ji Zaki namířil do chodby, ozářila nejdřív stěnu proti němu. Pak světlo zachytilo běžící postavu. Ta se zastavila, otočila, švihla rukou. Berla zhasla a opět vyletěla Zakimu z prstů. Bez zaváhání po ní hrábl, ale trvalo, než ji našel. Okamžitě vyrazil. Řítil se jeskyněmi za chabé záře drahokamu. Ještě jednou měl dojem, že